

Μαρία Μπικάκη

Από όλους τους πόρους του συστήματος αναβλύζει ο αυταρχισμός, οι αντιδημοκρατικοί περιορισμοί, η καταστολή. Επί μήνες η κυβέρνηση της ΝΔ επιδεικνύει πυγμή για το πέρασμα της δολοφονικής πολιτικής της. Δεν πρόκειται, όμως, για εκτροπή που θα διορθωθεί με μια άλλη κυβερνητική διαχείριση, δεν είναι «κατάσταση εξαίρεσης», δεν είναι απλά περιπτώσεις αστυνομικής αυθαιρεσίας, δεν είναι ακρότητες της ΝΔ στη χώρα μας. Ο καπιταλισμός στη σύγχρονη εξέλιξή του, για να πετύχει τις αναδιαρθρώσεις των αντεργατικών τομών σε όλα τα επίπεδα του κράτους, της οικονομίας, της κοινωνίας, χρειάζεται ένα πολιτικό σύστημα με ενισχυμένες τις μεθόδους επιβολής, έναντι των μεθόδων ενσωμάτωσης. Γι αυτό στη Γαλλία του Μακρόν αντιμετωπίστηκαν τα «Κίτρινα Γιλέκα» με πλαστικές σφαίρες και ποινικοποιήθηκε η φωτογράφιση ή βιντεοσκόπηση αστυνομικών από πολίτες, ακολουθώντας την ισπανική νομοθεσία.

Στην Ελλάδα, η περιστολή ελευθεριών με τα διατάγματα απαγόρευσης των συναθροίσεων από τον αρχηγό της ΕΛΑΣ συμπλήρωσε τα προεδρικά διαγγέλματα Μητσοτάκη για απαγορεύσεις κυκλοφορίας. Με πρόσχημα την πανδημία επιβάλλεται ένα καθεστώς οργουελιανών ελέγχων επιτήρησης και παρακολούθησεων, οικονομικής τρομοκρατίας προστίμων, διώξεων. Την ίδια ώρα επιταχύνονται νομοθετικές ρυθμίσεις και εφαρμόζονται πολιτικές ευνοϊκές για το κεφάλαιο και καταστροφικές για την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Οι δυνάμεις καταστολής υπερδιογκώνονται. Η δικαστική εξουσία επιστρατεύεται για να συμπληρώσει τη βία των δυνάμεων καταστολής. Τα καθεστωτικά ΜΜΕ φροντίζουν για τη μαζική αποχαύνωση, αν και τελευταία χωρίς μεγάλη επιτυχία. Οι μαζικές κινητοποιήσεις στις 13-14 Μάρτη επέβαλαν μια μερική «αναστολή» στην αστυνομική βία.

Ο βασιλιάς εμφανίζεται γυμνός, η αστική δημοκρατία αποκαλύπτεται παραστατικά ως η δικτατορία της άρχουσας τάξης. Ο νόμος απαγόρευσης διαδηλώσεων πέρασε και εφαρμόζεται. Μεθοδικά περιστέλλεται και η επίφαση θεσμών αντιπροσώπευσης. Το νομοσχέδιο Βορίδη για το εκλογικό σύστημα σε δήμους-περιφέρειες στοχεύει ευθέως στον αποκλεισμό ενοχλητικών φωνών από τα συμβούλια με το όριο του 3%, που αυξάνεται με τη μείωση του αριθμού των συμβούλων, ενώ δίνεται το 60% των εδρών στην παράταξη περιφερειάρχη-δημάρχου. Ακόμα και το κοινοβούλιο παρακάμπτεται με τα Π.Δ. της προθύμου προέδρου της «δημοκρατίας» και τις Κ.Υ.Α. ή χρησιμοποιείται για τις εκ των υστέρων εγκρίσεις τους.

Η κρατική τρομοκρατία, ο κυβερνητικός αυταρχισμός, η αστυνομοκρατία και η καταστολή αποτελούν πλέον μόνιμα χαρακτηριστικά της λειτουργίας του αστικού πολιτικού συστήματος. Η προκλητική επίδειξη ισχύος των «οργάνων της τάξης» σε πλατείες, πάρκα και δρόμους ο πειθαναγκασμός και το σπάσιμο

χειριού 13χρονου αγοριού, συμπληρώνουν τις επιθέσεις με αύρες και χημικά σε διαδηλωτές, τις προσαγωγές, τις απαγωγές, τις απαγορεύσεις επικοινωνίας συλληφθέντων με δικηγόρους, τις κακοποιήσεις, τους ξυλοδαρμούς. Οι παρακολουθήσεις οργανώσεων, η λογοκρισία του διαδικτύου, η αγορά σύγχρονων συστημάτων τηλεφωνικών-διαδικτυακών παρακολουθήσεων από την ΕΥΠ, η παρουσία των ασφαλιτών με πολιτικά σε δράσεις, συμπληρώνουν τις χιλιάδες νέες προσλήψεις στα σώματα ασφαλείας, τις φορητές κάμερες αστυνομικών σε διαδηλώσεις, τη χρηματοδότηση για νέα περιπολικά και εξοπλισμό, την πανεπιστημιακή αστυνομία. Ο εγκλεισμός-γκετοποίηση-απαγόρευση εξόδου των προσφύγων και η στέρηση πρόσβασης τους στο δικαίωμα ασύλου που έχει συρρικνωθεί, πάει μαζί με τη στέρηση δικαιωμάτων και των μη επώνυμων κρατουμένων. Η στοχοποίηση της νεολαίας ως άμυαλης, η ενοχοποίηση των διαδηλωτών ως επικίνδυνων για τη δημόσια υγεία και ο χαρακτηρισμός όσων αντιστέκονται ως δημόσιο κίνδυνο αποτελούν πινελιές στο ίδιο μοτίβο του σύγχρονου καπιταλιστικού ολοκληρωτισμού. Είναι πλευρές του σύγχρονου δημοκρατικού προβλήματος και τελικά της έλλειψης πραγματικής δημοκρατίας, που ακόμα και με τους αστικούς συνταγματικούς όρους, συρρικνώνεται και καταπατείται.

Η πάλη για το δημοκρατικό ζήτημα μπορεί να συνενώσει ευρύτερες ανένταχτες δυνάμεις που ξεγείρονται και ασφυκτιούν με την οπισθοδρόμηση στις λαϊκές ελευθερίες

Η υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και η διεκδίκηση των λαϊκών ελευθεριών, αποτελούν υπόθεση του εργατικού, νεολαιίστικου και λαϊκού κινήματος, κάθε αγωνιστικής συλλογικότητας και κάθε αγωνίστριας και αγωνιστή. Είναι αναγκαίο συστατικό της δράσης της κομμουνιστικής αριστεράς στο σήμερα με πλήρη γνώση, ότι το βασίλειο της ελευθερίας και η πλέρια και ουσιαστική δημοκρατία μπορούν να κατακτηθούν, μόνο όταν πάψει και η εκμετάλλευση. Αποτελούν πλευρά των αντικαπιταλιστικών στόχων που συνδέονται με την προοπτική του μέλλοντός μας και δεν παραμένουν στην αναμονή για τη μηχανιστική εκπλήρωση τους στο επέκεινα της λαϊκής εξουσίας.

Η πάλη για το δημοκρατικό ζήτημα, ως αδιαίρετη πλευρά της ταξικής πάλης, δεν αποτελεί μόνο υποχρέωση των οργανωμένων δυνάμεων της κομμουνιστικής αριστεράς. Μπορεί με την αυτοτέλεια της να συνενώσει ευρύτερες ανένταχτες δυνάμεις που ξεγείρονται και ασφυκτιούν με την οπισθοδρόμηση στις λαϊκές ελευθερίες. Συνεγείρει όσους ευαισθητοποιούνται ακόμα και για «έναν άνθρωπο που τον 'μποδίζουν να βαδίσει, ένα άνθρωπο που τον αλυσοδέουνε», πόσο μάλλον όταν σήμερα είναι η λαϊκή πλειονότητα που «αλυσοδένεται».

Η πάλη αυτή, όμως, δεν μπορεί να έχει αποτελέσματα, αν εγκλωβίζεται σε λογικές πανδημοκρατικών μετώπων, κλείνοντας τα μάτια στη συναίνεση και πειθάρχηση του ΣΥΡΙΖΑ στα αντιδημοκρατικά μέτρα της κυβέρνησης, αρκούμενος στην επικοινωνιακή καταγγελία κάποιων ακραίων πλευρών. Δεν μπορεί να διακατέχεται από αμνησία ή να δίνει άφεση αμαρτιών για τις ευθύνες του ως κυβέρνηση στη διατήρηση του παρακράτους στους μηχανισμούς καταστολής, στο κτύπημα των κινητοποιήσεων, τις διώξεις αγωνιστών, το ιδιώνυμο για την παρεμπόδιση πλειστηριασμών, το νέο ποινικό κώδικα και τόσα άλλα. Πόσο μάλλον δεν μπορεί να χρησιμοποιείται ως άλλοθι σε σχέδια στήριξης του για επαναφορά του στην κυβέρνηση.

Μια πρωτοβουλία για το δημοκρατικό ζήτημα απαιτείται να βάλει στην προμετωπίδα της το ασυμβίβαστο με κάθε αντιδημοκρατικό μέτρο και περιορισμό στις λαϊκές ελευθερίες, με κάθε φασιστική, ρατσιστική, ακροδεξιά καλυμμένη ή απροκάλυπτη αντίληψη και πρακτική, να θέσει επί τάπητος όλη τη βεντάλια της καταπάτησης δικαιωμάτων για ντόπιους και για πρόσφυγες, την περιστολή των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων, να βάλει στο στόχαστρο την εργοδοτική, κρατική, κυβερνητική, ευρωενωσιακή τρομοκρατία. Να διεκδικεί, να απαιτεί, να συγκρούεται με την υπάρχουσα βαρβαρότητα και τους φορείς

της, να υπερασπίζεται κάθε άνθρωπο που στερείται ελευθερίας, υφίσταται διακρίσεις και καταπάτηση δικαιωμάτων.

Για αυτό χρειάζεται μια μαζική ανοικτή κίνηση αγωνιστών-στριών, που θα συμβάλει στην ανάδειξη των προβλημάτων, σε κινηματικές πρωτοβουλίες και το συντονισμό των σχετικών δράσεων και σε ένα κίνημα στο μπόι των αναγκών για τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες της εποχής μας.

Πηγή: **ΠΡΙΝ**